

6. พระเจ้าทรงรัก

ยอห์น 3:11-21

เรื่องใหม่สำหรับผม

บังเกิดใหม่เข้าสู่ความสัมพันธ์การแต่งงาน

พระเจ้าเองเป็นผู้ริเริ่มติดต่อมายังโลกจากสวรรค์ เพื่อเรียกผู้คนกลุ่มหนึ่งให้ไปกับพระองค์ เหมือนในความสัมพันธ์ชีวิตคู่ จากปฐมกาลจนถึงวิวรณ์ พระคัมภีร์เล่าถึงเรื่องราวของพระเจ้าผู้สร้าง ผู้รักมนุษยชาติมาก จนยอมทำสารพัดสิ่งเพื่อเปิดทางให้มนุษย์กลับไปหาพระองค์ได้ จากการล้มลงในบาป ณ สวนเอเดนนั้น

ในหนังสือวิวรณ์พูดถึงการนำธรรมิกชนของพระเจ้าเข้าสู่ความสัมพันธ์การสมรสกับพระเมสสิยาห์ (พระคริสต์) ด้วยการบังเกิดใหม่ในพระวิญญาณของพระเจ้า

มีการบรรยายให้เห็นภาพบรรดาผู้ที่ได้รับการไถ่โดยองค์พระเป็นเจ้าว่าเหมือนกำลังลอยลงมาจากสวรรค์ในฐานะเป็นเจ้าสาว และเป็นเมืองๆหนึ่ง:

ข้าพเจ้าได้เห็นนครบริสุทธิ คือ นครเยรูซาเล็มใหม่ลอยลงมาจากสวรรค์และจากพระเจ้า นครเตรียมพร้อมเหมือนอย่างเจ้าสาวที่แต่งตัวไว้สำหรับสามี ข้าพเจ้าได้ยินเสียงดังจากพระที่นั่งว่า “นี่แน่ะ ที่ประทับของพระเจ้าอยู่กับมนุษย์แล้ว และพระองค์จะประทับกับเขาทั้งหลาย พวกเขาจะเป็นชนชาติของพระองค์ พระเจ้าเองจะสถิตกับเขา [และจะทรงเป็นพระเจ้าของเขา] (วิวรณ์ 21:2-3)

อัครทูตเปาโลก็ได้เอ่ยถึงความคิดเดียวกันนี้ที่ว่า คริสตจักรเป็น “เจ้าสาวของพระคริสต์”

ในพันธกิจการสั่งสอนของเขา เปาโลเขียนไว้ว่า “ข้าพเจ้าหวงแหนพวกท่านอย่างที่พระเจ้าทรงหวงแหน เพราะว่าข้าพเจ้าหมั่นท่านไว้กับสามีคนเดียว

เพื่อถวายพวกท่านให้เป็นหญิงพรหมจารีบริสุทธิแด่พระคริสต์” (2 โครินธ์ 11:2)

พระเจ้าได้สำแดงต่อมนุษยชาติว่า

การสมรสเป็นหนึ่งเดียวกับพระเจ้านี้เกิดขึ้นได้ด้วยการถวายเครื่องสัตวบูชาแทนเราเท่านั้น

ในพันธสัญญาเดิม พระองค์ใช้ภาพลูกแกะไถ่บาปในเทศกาลปัสกาที่ต้องมาตายแทนมนุษย์

เพื่อไถ่ประชากรของพระเจ้าออกจากการเป็นทาสในอียิปต์ (อพย. 12:3-13)

ต่อมาระหว่างที่นอนแรมอยู่ในถิ่นทุรกันดาร พระเจ้าสำแดงแก่ชาวอิสราเอลว่า

วิธีเดียวที่มนุษย์จะได้รับการชำระบาปและเข้าหาพระเจ้าองค์บริสุทธิ์นี้ได้
ก็โดยการหลั่งเลือดของสัตว์ที่นำมาถวายเป็นเครื่องบูชาแทนมนุษย์ (กตว. 29:44-45)

การถวายเครื่องบูชาทั้งหมดในพันธสัญญาเดิมล้วนถึงการเสียสละด้วยความรักอันยิ่งใหญ่ที่สุดซึ่งคนทั้งจักรวาลได้ประจักษ์แล้ว พระเจ้าองค์บริสุทธิ์สูงสุดได้กลายมาเป็นมนุษย์ ยอมสละชีวิตของพระองค์ด้วยความรักให้เป็นเครื่องบูชาไถ่บาป ชำระโทษประหารที่สมควรตกแก่เราเพราะบาปอย่างสมบูรณ์
เราถูกไถ่คืนจากการเป็นทาสบาปและซาตานโดยพระโลหิตประเสริฐของพระคริสต์
คุณถูกแกะไถ่ตำหนิหรือรื้อรอยมลทินที่ถูกเชือด (1 ปต. 1:19)

คุณรักผู้ยิ่งใหญ่ที่สุดในโลกผู้ได้ทำให้เราหลงใหลด้วยการสำแดงความรักอันยิ่งใหญ่ที่สุดเท่าที่โลกเคยประจักษ์ได้แก่ การตายอย่างน่าสมเพชของพระคริสต์บนกางเขนที่โกละโกธา แล้วถ้านั้นยังไม่พอ พระองค์ยังทำให้การแสดงความรักอันยิ่งใหญ่ที่สุดนี้สมบูรณ์ โดยเปิดกว้างให้แก่ผู้คนมากที่สุด
สามารถรับเอาความรักนี้ไว้ได้ด้วยวิธีที่แสนง่ายดายที่สุด นี่เป็นงานที่สำเร็จสมบูรณ์แล้ว
เราไม่สามารถเพิ่มเติมอะไรเข้าไปได้อีก นอกจากรับเอาของขวัญอันยิ่งใหญ่ที่สุดนี้ไว้
เช่นเดียวกับเมื่อตอนที่เราเกิดมาในโลกนี้ เราก็ไม่สามารถทำอะไรได้เลย ไม่มีอะไรเหลือให้เราทำอีกแล้ว
นอกจากไว้วางใจและเชื่อ นี่คือนี่ที่พระเยซูกำลังอธิบายให้นิโคเดมัส ฟาริสีที่แอบมาหาพระเยซูในคืนหนึ่งฟัง
พระคริสต์กล่าวหนักแน่นว่า **“ท่านจะต้องเกิดใหม่”** (ยน. 3:7)

มาอ่านบทสนทนาระหว่างพระเยซูกับนิโคเดมัสกันต่อดีกว่า

ขณะที่องค์พระเป็นเจ้าอธิบายถึงของขวัญจากพระเจ้าและวิธีที่ผู้ตอบสนองต่อพระองค์ด้วยความเชื่อจะรับได้อย่างไร:

¹¹เราบอกความจริงกับท่านว่า เราพูดสิ่งที่เรารู้ และเป็นพยานถึงสิ่งที่เราเห็น แต่พวกท่านไม่ยอมรับคำพยานของเรา ¹²ถ้าเราบอกพวกท่านถึงสิ่งต่างๆ ทางฝ่ายโลกและพวกท่านไม่เชื่อ แล้วท่านจะเชื่อได้อย่างไรถ้าเราบอกท่านถึงสิ่งต่างๆ ทางฝ่ายสวรรค์ ¹³ไม่มีใครเคยขึ้นไปสวรรค์นอกจากผู้ที่ลงมาจากสวรรค์ คือบุตรมนุษย์ ¹⁴โมเสสยกขึ้นในถิ่นทุรกันดารอย่างไร บุตรมนุษย์จะต้องถูกยกขึ้นอย่างนั้น ¹⁵เพื่อทุกคนที่วางใจพระองค์จะได้ชีวิตนิรันดร์” (ยอห์น 3:11-15)

ความเรียบง่ายของข่าวประเสริฐ

ในการศึกษาครั้งก่อน (ข้อ 1-10) เราได้อ่านเรื่องที่นิโคเดมัสค้นหาคำตอบสำหรับเรื่องยากๆ ในชีวิต เช่น มนุษย์จะชอบธรรมต่อหน้าพระเจ้าได้อย่างไร? เราจะได้ความชอบธรรมนี้มาอย่างไร?

เมื่อพระเยซูบอกเขาว่า เขาต้องบังเกิดใหม่จากพระเจ้าอีกครั้ง เขาก็ตอบว่า

“เหตุการณ์นี้จะเป็นไปได้อย่างไร? (ยน. 3:9) เขาถูกฝึกมาแต่เกิดให้คิดแต่ในแง่สิ่งต่างๆ ของโลกนี้เท่านั้น

พระเยซูได้ยกตัวอย่างง่ายๆ โดยเปรียบเทียบกับการเกิดมาในโลกนี้ เช่น ตอนที่เราเกิด

เราไม่มีส่วนทำอะไรได้เลย ในการบังเกิดใหม่ฝ่ายวิญญาณก็เช่นกัน ไม่มีสิ่งใดที่เราทำได้

ถ้าแค่คำอุปมาง่ายๆ ที่เปรียบเปรยกับการเกิดของมนุษย์ นิโคเดมัสยังไม่ออก

แล้วเขาจะตอบพระเยซูได้อย่างไรถ้าพระองค์เริ่มพูดถึงสิ่งที่อยู่ในสวรรค์? (ข้อ 12)

มุมมองนี้คล้ายกับที่เปาโลเขียนไปหาคริสตจักรที่เมืองโครินธ์:

แต่มนุษย์ธรรมดาจะรับสิ่งเหล่านั้น ซึ่งเป็นของพระวิญญาณแห่งพระเจ้าไม่ได้ เพราะเขาเห็นว่าเป็นสิ่งโง่เขลา และเขาไม่สามารถเข้าใจได้ เพราะว่าจะเข้าใจสิ่งเหล่านั้นได้ก็ต้องสังเกตด้วยวิญญาณ (1 โครินธ์ 2:14)

นิโคเดมัส ชายผู้มีการศึกษาสูงสุดคนหนึ่ง และอยู่ในจุดสูงสุดของหน้าที่การงานในฐานะอาจารย์ของอิสราเอล

ไม่เข้าใจสิ่งที่พระคริสต์กำลังสอนเขา! นี่จึงเตือนสติเราว่า เราต้องเป็นคนที่ศึกษาค้นคว้าพระคำของพระเจ้า

และอย่ายึดถือถ้อยคำของมนุษย์เป็นความจริงสูงสุด บางคน (แม้ผ่านการฝึกอบรมมามากมาย)

ยังไม่สามารถเข้าใจเรื่องฝ่ายวิญญาณได้ เว้นแต่พระวิญญาณจะเปิดตาใจเขาออก

การที่จะช่วยให้เขาเข้าใจและแสดงให้ฟาริสีแห่งอิสราเอลคนนี้เห็นว่า

พระเจ้าได้ทำให้ความรอดเป็นเรื่องง่ายแค่ไหน

พระเยซูต้องพาเขาหวนกลับไปคิดถึงประวัติศาสตร์ของอิสราเอลและเตือนเขาถึงตอนที่พระเจ้าใช้วิธีง่ายๆ โดยใน

ห่มองดูทองสัมฤทธิ์บนเสาไม้เพื่อสอนพวกเขาเรื่องความเชื่อ (ข้อ 14)

ให้เรามาดูเนื้อหาในหนังสือกันดารวิถีที่พระคริสต์กล่าวอ้างถึงกันให้ละเอียดขึ้น

และดูว่าเราจะเรียนรู้อะไรได้บ้าง

⁴พวกเขาออกเดินจากภูเขาสัยร์ตามทางที่ไปทะเลแดง เพื่อจะอ้อมแผ่นดินเอโดม ประชาชนเกิดความท้อแท้ระหว่างทาง ⁵แล้วประชาชนก็ต่อว่าพระเจ้าและโมเสสว่า “ทำไมพาเราออกจากอียิปต์ให้มาตายในถิ่นทุรกันดาร? เพราะไม่มีอาหารและไม่มีน้ำ เราเกลียดอาหารอันไร้ค่านี้” ⁶และพระยาห์เวห์ทรงส่งพวงงูพิษมาในหมู่ประชาชน งูก็กัดประชาชน และคนอิสราเอลตายเป็นจำนวนมาก ⁷และประชาชนมาหาโมเสสกล่าวว่า “เราทำบาปเพราะเราต่อว่าพระยาห์เวห์และต่อว่าท่าน ขอทูลวิงวอนพระยาห์เวห์ให้พระองค์ทรง

นำไปจากเรา” ดังนั้นโมเสสจึงทูลวิงวอนเพื่อประชาชน⁸ และพระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า “จงทำรูปสัตว์หนึ่งติดไว้บนเสา และทุกคนที่ถูกผูกมัดมองดูนั้น ก็จะมีชีวิตอยู่ได้”⁹ ดังนั้นโมเสสจึงทำรูปของสัมฤทธิ์ตัวหนึ่งและติดไว้บนเสา และเมื่อถูกตีใคร ถ้าคนนั้นมองดูรูปของสัมฤทธิ์นั้น เขาก็มีชีวิตอยู่ได้ (กันดารวิถี 21:4-9)

คำถามข้อที่ 1) ผลจากการบ่นต่อว่าพระเจ้าคืออะไร ?

พระเจ้าสั่งให้พวกเขาทำอะไรเพื่อนำการเยียวรักษามาให้ตัวเอง

และเรื่องนี้คล้ายกับสิ่งที่พระเยซูสอนนิโคเดมัสอย่างไร?

พระคัมภีร์บอกว่าคนอิสราเอลมากมายต้องตายไป (ข้อ 6) ที่น่าสนใจ คือพระเจ้าไม่ได้บอกให้พวกเขาจับงูเป็นๆ แล้วตอกมันไว้ที่เสา เพราะถ้าเป็นแบบนั้น มันก็เป็นสัญลักษณ์ว่าเราแต่ละคนตายเพราะบาปของตัวเอง องค์พระเป็นเจ้าไม่ได้บอกให้พวกเขาเอาดาบออกไปฆ่า
พระเจ้าไม่เรียกร้องให้พวกเขาไปที่เสาด้วยซ้ำๆ เพื่อว่าพวกเขาจะอ่อนแรงเกินไป
ไม่มีพลังงานของมนุษย์เกี่ยวข้องด้วยเลย ไม่มีใครบอกด้วยว่าจะใช้รักษาพวกเขาจากพิษงูกัดได้เลย
พวกเขาไม่ต้องไปปรนนิบัติใครๆ เพื่อให้รักษา ไม่สิ ขอขอบคุณพระเจ้าสำหรับคนเหล่านั้นที่ปรนนิบัติรับใช้
แต่แหล่งที่มาของการเยียวที่พวกเขาได้รับ คือ การเชื่อฟังถ้อยคำของพระเจ้าที่ห้ามองเฉยๆ ด้วยความเชื่อ
ผมสงสัยว่า พวกเขาต้องตายไปกี่คนเพราะไม่ยอมรับและไม่ทำตามเงื่อนไขต่างๆ ที่พระเจ้าจัดเตรียมให้
คำตอบสำหรับความรอดของพวกเขาก็อยู่ตรงนั้น ต่อหน้าพวกเขา แต่ก็เหมือนพวกเราบางคนในปัจจุบันนี้
พวกเขาอาจมองข้ามการจัดเตรียมของพระเจ้า เพราะมันง่ายเกินไป

ผมแน่ใจว่าบางคนไม่สามารถเข้าใจความง่ายของการมองพ้นตัวเองไปยังรูปของสัมฤทธิ์บนเสาที่อยู่กลางค่ายนั้น
น อาจมีบางคนพูดว่า “กะแค้นมองดูรูปของสัมฤทธิ์บนเสานั้นจะทำให้ฉันหายได้ยังไง?”

งูเป็นสัญลักษณ์ของบาปและทองสัมฤทธิ์เป็นสัญลักษณ์ของการพิพากษา

(ทองสัมฤทธิ์เป็นโลหะเดียวกับที่ใช้ทำแท่นบูชา) ภาพนี้เป็นภาพของเรื่องราวที่เรียบง่ายอย่างสวยงาม

บาปถูกพิพากษาแล้ว และผู้ใดมองดูภาพบาปซึ่งถูกพิพากษานั้นด้วยความเชื่อก็จะหายโรค

อุปมานี้เป็นเรื่องทั่วไป เพราะเมื่ออัครทูตเปาโลพูดถึงพระ-คริสต์ เขาก็เขียนว่า

“พระเจ้าทรงทำพระองค์ผู้ทรงไม่มีบาป**ให้บาป** เพราะเห็นแก่เรา

เพื่อเราจะได้เป็นคนชอบธรรมของพระเจ้าทางพระองค์” (2 คร. 5:21)

พระเจ้าพิพากษาบาปโดยให้พระคริสต์รับการพิพากษานั้นเสียเอง

เพราะเหตุนี้พระเยซูจึงร้องออกมาบนไม้กางเขนว่า “พระเจ้าของข้าพระองค์ พระเจ้าของข้าพระองค์

ทำไมพระองค์ทรงทอดทิ้งข้าพระองค์?” (มก. 15:34) เมื่อพระคริสต์ถูกแขวนอยู่บนไม้กางเขนนั้น

บาปของเราถูกพิพากษาที่พระองค์ พระองค์เป็นลูกแกะที่ถูกถวายเป็นเครื่องบูชาและไถ่บาปแทนเรา เราต้องมองไปที่พระองค์ด้วยสายตาแห่งความเชื่อเพื่อจะหายเจ็บปวดจากพิษงูกัด

ทางของพระเจ้าย่อมสูงกว่าทางของเรา ถ้าพระองค์ทำให้มันง่ายขึ้นขนาดแค่กลับใจใหม่และมองไปที่กางเขน แล้วทำไมเราถึงไม่เชื่อและวางใจในพระองค์?

ผู้เผยพระวจนะอิสยาห์ก็พูดถึงความง่ายของการรับความรอดโดยแค่มอง:

“จงหันมาหาเราและรับความรอดจนสุดปลายแผ่นดิน เพราะเราเป็นพระเจ้า และไม่มีผู้อื่น” (อสย. 45:22)

พระเจ้าใช้พระคำข้อนี้เพื่อส่องทางแห่งความรอดแก่ ชาร์ลส์ สเปอร์เจียน นักเทศน์ชาวอังกฤษผู้ยิ่งใหญ่ เขาติดพายุลมโหฬารระหว่างทางไปโบสถ์ที่โคลเชสเตอร์ เมืองเอสเซ็กซ์ ประเทศอังกฤษในปี ค.ศ.1850

ด้วยความที่ไปโบสถ์ถือนุรักษนิยมของตนไม่ได้ เขาจึงแวะที่โบสถ์เล็กๆ ระหว่างทาง

ศิษยาภิบาลของโบสถ์นั้นไปโบสถ์ไม่ได้ในวันนั้น ผู้ปกครองของโบสถ์ท่านหนึ่งจึงลุกขึ้นกล่าวเรียบๆว่า

เราแค่ต้องมองตรงไปที่พระเจ้าผู้ช่วยให้รอดบนกางเขนด้วยความเชื่อ ว่าแล้วเขาก็ยกพระคำอิสยาห์ 45:22

ขึ้นมากล่าว สเปอร์เจียน บรรยายถึงประสบการณ์นั้นด้วยคำพูดของเขาว่า นักเทศน์ในวันนั้น

“จำใจพูดตามเนื้อหาที่เตรียมมาด้วยเหตุผลง่าย ๆ เพราะเขาไม่มีอะไรจะพูดแล้ว เขาออกเสียงยังไม่ถูกด้วยซ้ำ

แต่มันก็ไม่สำคัญ ผมเห็นทางแห่งความรอดทันที ผมไม่รู้ว่าเขาพูดอะไรต่ออีก ผมไม่ได้สังเกตอะไรมาก

เพราะตอนนั้นผมถูกรอบำด้วยความคิดนั้นความคิดเดียว ผมรอคอยที่จะทำหาลึบอย่าง

แต่เมื่อผมได้ยินคำนั้นว่า “จงหันมาหาเรา! มันช่างฟังดูเป็นคำที่จับใจมากสำหรับผม....ณ ตรงนั้น เวลานั้น

ผมหมดอกแห่งความเคลือบแคลงสงสัยมลายหายไป ความมืดเคลื่อนออกไป ในนาที่นั้นผมเห็นความสว่าง

ผมแทบจะลุกขึ้นทันที แล้วร้องเพลงโลหิตล้ำค่าของพระคริสต์ร่วมกับคนที่ร้อนรนที่สุดในพวกเขาเลย

ด้วยความเชื่อง่ายๆซึ่งมองไปที่พระคริสต์เพียงผู้เดียว ใจ

น่าจะมิไครบอกผมก่อนหน้านี้ว่าให้วางใจในพระคริสต์แล้วคุณจะรอด’ “¹

ชาร์ลส์ สเปอร์เจียน ได้พยายามอย่างหนักเพื่อความรอดของตน

และก็มาปักใจเชื่อในความจริงง่าย ๆ ของการมองดูที่กางเขน

เขาบังเกิดใหม่ทันทีในโบสถ์แห่งนั้นในวัยสิบหกปีอันอ่อนเยาว์

และไม่นานเขาก็ได้เทศนาต่อหน้าคนจำนวนมากในวัยสิบเก้าปี

(ครั้งหนึ่งผมบังเอิญอาศัยอยู่ไม่ไกลจากจุดที่ตั้งของโบสถ์นั้น ที่โคลเชสเตอร์เมืองเอสเซ็กซ์

¹ <http://www.christianitytoday.com/history/issues/issue-29/spurgeons-conversion.html>

ผมอธิบายไม่ได้ว่า การมองที่พระเจ้าผู้ช่วยให้รอดบนกางเขนนั้นจะลบล้างบาปของผมไปได้อย่างไร ผมก็แค่เชื่อ และฤทธิ์อำนาจของพระเจ้าได้เปลี่ยนชีวิตผม ชาวประเสริฐเป็น

“ฤทธิ์อำนาจของพระเจ้าสำหรับความรอดของทุกคนที่เชื่อ” (โรม 1:16)

อย่าพยายามเข้าใจทุกอย่างก่อนตัดสินใจและจิตวิญญาณแด่พระองค์
แค่ทิ้งทุกอย่างไว้ในมือของพระองค์เหมือนเด็กเล็กๆ

แรงใจของพระเจ้าที่ทำให้ความรอดเป็นเรื่องง่ายก็เพื่อคนจำนวนมากที่สุดจะหันมาหาพระองค์และรับความ
รอดได้ พระคัมภีร์บอกเราว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้าไม่ได้ทรงเชื่อย่ำในเรื่องพระสัญญาของพระองค์

ตามที่บางคนคิดนั้น แต่ทรงอดทนกับพวกท่าน พระองค์ไม่ทรงประสงค์ให้ใครพินาศเลย

แต่ประสงค์ให้ทุกคนกลับใจใหม่ (2 ปต. 3:9) แรงใจของพระเจ้า คือ

ความรักและห่วงใยในสถานะของเราที่พระองค์เห็นอยู่ พระองค์เห็นเราอยู่ในตลาดทาสของชาตาน

ถูกบาปผูกมัดไว้ และอยู่ภายใต้การหลอกลวงฝ่ายวิญญาณของศัตรู

ทั้งหมดที่พระเจ้าต้องการก็แค่ให้เราองด้วยความเชื่อไปยังกางเขนนั่น ที่ซึ่งบาปถูกพิพากษาแล้ว

คำถามข้อที่ 2) การเชื่อในชาวประเสริฐหมายความว่าอะไร? เป็นการยอมรับข้อเท็จจริงด้วยสมองใช่ไหม
หรือมากกว่านั้น? คุณคิดว่าการเชื่อด้วยใจหมายถึงอะไร?

การเชื่อหมายความว่าอะไร? (ข้อ 15)

คำว่า *เชื่อ* ในภาษาอังกฤษแปลมาจากคำว่า *Pisteuō* ในภาษากรีก คำนี้หมายความว่า เชื่อใน มีศรัทธาใน
และไว้วางใจในความจริงแท้ของใครบางคน² เพื่อให้เข้าใจแนวความคิดนี้ชัดเจน

ผมขออนุญาตวาดภาพเพื่ออธิบายถึงความไว้วางใจแบบนี้

ลองนึกภาพพระเยซูกำลังเข้ามาในปราสาทแห่งชีวิตของคนๆหนึ่ง

ซึ่งถูกล็อกไว้อย่างแน่นหนาโดยการปิดสะพานชัก เพื่อไม่ให้พระองค์เข้ามา บนเชิงเทินเหนือ

“ปราสาทแห่งวิญญาณมนุษย์” มีสามสิ่งยืนอยู่ซึ่งต้องร่วมกันตัดสินใจว่าจะอนุญาตให้พระองค์เข้ามาหรือไม่

สติสัมปชัญญะพูดขึ้นก่อน โดยกล่าวกับส่วนอื่นๆว่า “เราแย่แล้ว เราจะเมิดกฎหมายของแผ่นดิน

เรามีความผิดฐานกบฏ” ความรู้สึกนึกคิด กล่าวขึ้นเป็นอันดับสองว่า

“ข้อเสนอของพระองค์ที่จะอภัยโทษให้เปล่าๆ ถ้าเราเพียงแค่เปิดสะพานชักนั้น

² Spiros Zodhiates, *Key Word Study Bible*, AMG publishers, Study of 4409, Pisteuō, Page 1662.

เป็นอะไรที่เกินความคาดหวังของเรา เราควรเปิดให้พระองค์นะ” ความจริง คือ มันเป็นผู้เดียว

(บุคคลที่สาม)

เท่านั้นที่มีอำนาจเปิดประตูนั้น ส่วนที่สามของธรรมชาติภายในเรา เรียกกันว่า เจตนา (ความตั้งใจ) ของเรา ความตั้งใจ รับคำปรึกษาจากส่วนอื่นๆ แต่เขาผู้เดียวเท่านั้นที่เข้าถึงคณโยกสะพานชักนั้นได้

พระคริสต์จะไม่มีวันบังคับขึ้นใจเราเพื่อจะเข้ามาในชีวิตเรา พระเจ้าได้ให้ของขวัญแห่งเจตจำนงเสรีแก่เรา

(เราเลือกได้) การจะเชื่อและยอมรับพระคริสต์นั้นย่อมเป็นการกระทำด้วยความตั้งใจ

ไม่ใช่แค่ยอมรับข้อเท็จจริงแห่งข่าวประเสริฐในใจเท่านั้น

มักมีการต่อสู้เกิดขึ้นในจิตวิญญาณของคนๆหนึ่งบ่อยๆเมื่อเราเผชิญกับการเรียกร้องและข่าวประเสริฐของพระคริสต์ ศัตรูในจิตวิญญาณของเราจะกระซิบคำถามสารพัดอย่างเข้าไปในความรู้สึกนึกคิด

เพื่อหว่านล้อมไม่ให้คนๆนั้นเปิดประตูสะพานชัก

เราผู้เดียวเท่านั้นที่เป็นผู้ตัดสินใจลดสะพานชักลงและยอมให้พระคริสต์เข้ามาในชีวิตและปกครอง

“ปราชญ์วิญญาณมนุษย์” ของเรา การเชื่อนั้นต้องทำด้วยความตั้งใจ

หลังจากพิจารณาใคร่ครวญคำพยานจากความรู้สึกนึกคิดและสติสัมปชัญญะแล้ว

ชายหรือหญิงนั้นก็จะมีมือออกไปหาพระเจ้าด้วยความเชื่อ โดยเชื่อว่าพระเจ้าจะทำตามที่พระองค์กล่าวไว้

ถ้าใครยอมจำนนและไว้วางใจในสิ่งที่พระคริสต์ได้ทำแทนพวกเขาด้วยความเชื่อ พวกเขา ก็จะบังเกิดใหม่

หรือบังเกิดฝ่ายวิญญาณจากสวรรค์ เมื่อตัดสินใจละทิ้งชีวิตของตนเพื่อพระคริสต์เช่นนี้แล้ว

พระองค์ก็สัญญาว่า จะไม่ละทิ้งหรือทอดทิ้งเราเลย (ฮบ. 13:5)

แต่เราต้องตัดสินใจรับกางเขนของตนแบกทุกวันและตามพระองค์ไป (ลก. 9:23)

การที่จะเดินในทางของพระเจ้าต่อไปได้นั้นเป็นเรื่องของความตั้งใจ (เจตนา)

เหมือนเราได้เข้าสู่การต่อสู้ที่จะอยู่กับเราไปตลอดชีวิต

พึงรับรู้ไว้ว่า ในความรู้สึกนึกคิดของเราจะมีการต่อสู้ฝ่ายวิญญาณอันเดือดดาล

ศัตรูแห่งจิตวิญญาณของคุณอยากให้คุณเชื่อว่า ความคิดของคุณมีต้นกำเนิดมาจากคุณคนเดียว ซึ่งไม่จริง

ถ้อยคำของพระเจ้า ซึ่งพระเยซูมักใช้แทนเมล็ดพืชในอุปมาเรื่องผู้หว่านนั่น จะถูกหว่านลงในทุ่งนาแห่งหัวใจเรา

(ลก. 8:4-15) ส่วนศัตรูก็มักจะถูกแทนด้วยภาพของนกที่มาขโมยเมล็ดพืชไปก่อนที่จะมันงอกขึ้นมา

ในคำอุปมาเรื่องวัชพืชนี้ (มธ. 13:24-26) เรายังเห็นว่าศัตรูได้หว่านเมล็ดของมันในดินดีด้วย

หัวใจคือแก่นแห่งตัวตนภายในของมนุษย์ ซึ่งได้แก่จิตวิญญาณ ความรู้สึกนึกคิด ความตั้งใจ

และอารมณ์ของเขา (1 ธส. 5:23) ไม่ใช่ว่าความคิดทุกอย่างที่เข้ามาในหัวเรานั้นจะมาจากตัวคุณเอง

ความคิดต่าง ๆ นั้นมีที่มาจากสามแหล่งด้วยกัน คือ พระเจ้า ชาตาน และความคิดของเราเอง
 สิ่งใดที่คุณยอมให้เจริญเติบโตในความคิด และการตัดสินใจที่คุณเลือกทำจากความคิดที่บ่มเพาะอยู่ในหัว
 คุณก็จะกลายเป็นสิ่งนั้น การเชื่อ คือ การเลือกยอมจำนนทุกสิ่งที่คุณมีและเป็นอยู่ต่อพระคริสต์อย่างมีสติ
 เมื่อคุณมาหาพระคริสต์ คุณไม่ใช่เจ้าของตัวเองอีกต่อไป คุณถูกไถ่ซื้อมาด้วยราคาแพง คือ
 ด้วยพระโลหิตของพระคริสต์ที่หลั่งออกแทนเรา (1 คร. 6:20)

คำถามข้อที่ 3) คุณเคยมีประสบการณ์การต่อสู้แบบนี้อย่างไรในความรู้สึกนึกของคุณบ้างไหม? อภิปรายกัน

ผู้ใดเชื่อ ก็รอด

¹⁶พระเจ้าทรงรักโลกดังนี้ คือได้ประทานพระบุตรองค์เดียวของพระองค์ เพื่อทุกคนที่วางใจในพระบุตรนั้น
 จะไม่พินาศ แต่มีชีวิตนิรันดร์¹⁷ เพราะว่าพระเจ้าทรงให้พระบุตรเข้ามาในโลก ไม่ใช่เพื่อพิพากษาโลก แต่
 เพื่อช่วยกู้โลกให้รอดโดยพระบุตรนั้น (ยน. 3:16-17)

นิโคเดมัส ตกใจสุดขีดเพราะถ้อยคำเหล่านี้ เพราะพระเยซูมิได้บอกว่า พระเจ้ารักอิสราเอล
 (ซึ่งจริงๆ พระองค์ก็รัก) แต่กลับบอกว่า พระเจ้าทรงรักโลกแทน
 ไม่ใช่แค่คนยิวเท่านั้นที่ถูกเรียกให้รอดและเข้าสู่แผ่นดินของพระเจ้า แต่พระเจ้ายังให้พระคุณแก่
 “ทุกคนที่เชื่อ” (ข้อ 16) ด้วย ในเวลานี้ของประวัติศาสตร์ที่พวกเขาอยู่
 พวกยิวที่เคร่งศาสนาพากันคิดว่า

ใครก็ตามที่ไม่ได้รักษากฎบัญญัติของพระเจ้าตามแบบฟาริสีล้วนถูกสาปแช่ง: “ผู้ชนนี้ที่ไม่รู้ธรรมเนียมปฏิบัติ
 พวกเขาต้องถูกสาปแช่ง” (ยน. 7:49) ความรอดนี้ที่มาถึงคนทั้งโลกนั้น เป็นแผนการของพระเจ้ามาตลอด
 แม้ตั้งแต่เริ่มทำสัญญากับอับราฮามแล้ว “เราจะอวยพรคนที่อวยพรเจ้า เราจะสาปคนที่แช่งเจ้า

บรรดาเผ่าพันธุ์ทั่วโลกจะได้พรเพราะเจ้า” (ปฐม. 12:3) พระเจ้าได้วางแผนไว้ตั้งแต่แรกเริ่มแล้วว่า
 จะมีกลุ่มคนที่พระเจ้าเรียกจากอิสราเอลและทั่วประชาชาติ พระองค์จะไม่ละทิ้งเผ่าพันธุ์ ชนชาติ ภาษา
 หรือกลุ่มคนใดไว้นอกคริสตจักรสากลของพระองค์: “มหาชนที่ไม่มีใครนับจำนวนได้
 ที่มาจากทุกประชาชาติ ทุกเผ่า ทุกชนชาติและทุกภาษา

ยืนอยู่หน้าพระที่นั่งและเฉพาะพระพักตร์พระเมษโปดก” (วิว. 7:9) และเพราะความรอดนี้

เรารู้สึกขอบคุณชนชาติอิสราเอลมากที่นำข่าวดีนี้มายังเรา เราเป็นหนี้คนเหล่านี้ในฝ่ายวิญญาณ (โรม
 15:26-27)

ยอห์น 3:16 บอกเราถึง ความรักของพระเจ้าที่ยอมสละพระองค์เอง คำว่า “ความรัก”

ในภาษาอังกฤษแปลมาจากคำว่า *อากาเป้* ในภาษากรีก ซึ่งหมายถึง รัก ทะนุถนอม ให้เกียรติ เจือจาน อุทิศตัว เคารพ จงรักภักดี และห่วงใย คำนี้มักไม่ค่อยถูกนำไปใช้นอกวรรณกรรมทางศาสนา

ส่วนใหญ่มักใช้แปลคำว่า *เซเซด* ในภาษาฮีบรู ซึ่งมีความหมายว่า ความรักความกรุณาปราณี หรือความเมตตา³ *อากาเป้* เป็นคำที่อธิบายถึงความรักที่เสียสละตนเอง เช่น รักที่สมัครใจ

หรือการตัดสินใจด้วยความตั้งใจของคนหนึ่ง พระเจ้าทรงรัก (อดีตกาล)

แม้ในขณะที่เรายังอยู่ในความบาป และเป็นศัตรู กับภูตต่อต้านพระองค์

พระองค์ก็ได้ส่งบุตรชายของพระองค์เข้ามาในโลกเพื่อเยียวยาเราจากบาปที่ทำกับพระองค์

“แต่พระเจ้าทรงสำแดงความรักของพระองค์แก่เรา คือ ขณะที่เรายังเป็นคนบาปอยู่นั้น

พระคริสต์สิ้นพระชนม์เพื่อเรา” (โรม 5:8) ข้อความนี้ยังกล่าวต่อไปว่า พระเจ้าทรงรักมากจนได้ให้ความรักแบบที่เรากำลังพูดถึงนี้ จะให้แล้ว ให้อีก แม้พระองค์จะต้องเจ็บปวด และให้แก่นมนุษย์ทุกหนแห่ง ในทุกชนชาติ แรงจูงใจในการให้ของพระองค์ คือ ความปรารถนาที่ไม่ต้องการให้ใครสักคนพินาศ

และทุกคนจะกลับใจใหม่ หากคุณเคยถูกล่อให้สงสัยในความรักของพระเจ้า

ให้มองไปที่ทางเขนของพระคริสต์ และมองดูการพิพากษาของพระเจ้าต่อบาป

แต่ขอให้มองเห็นถึงความรักของพระเจ้าที่มีต่อคนบาปทั้งหลายด้วย

พระเจ้าได้สร้างของขวัญอันล้ำค่าที่สุดให้เราได้รับได้ด้วยวิธีที่ง่ายที่สุด

และพระองค์ยังยินดีมอบของขวัญนี้ให้แก่**ทุกคน**ที่เชื่อ พระเจ้าทำให้มันง่ายเสียจนแม้แต่เด็ก ๆ

ที่มีความรู้เรื่องนี้น้อยนิดก็ยังรับของขวัญแห่งความรอดที่พระองค์ให้เปล่าๆนี้ได้ พระองค์กล่าวว่า

“เราบอกความจริงกับพวกท่านว่า ใครที่ไม่ยอมรับแผ่นดินของพระเจ้าเหมือนเด็กเล็กๆ

จะเข้าในแผ่นดินนั้นไม่ได้” (ลก. 18:17) ในเรื่องนี้เด็กๆสามารถสอนบางอย่างแก่เราได้

เพราะเด็กๆเชื่อและไว้วางใจแต่ในสิ่งที่พ่อแม่บอกพวกเขาเท่านั้น ตอนที่ลูกชายผมอยู่ในวัยเตาะแตะ

ยังเดินไม่ค่อยได้ ผมจะให้นั่งบนที่ๆค่อนข้างสูงสำหรับเขาขณะที่ผมปั้งขนมปัง เขาก็จะยืนขึ้น

แล้วกระโดดเข้ามาในอ้อมแขนผม ไม่เคยกลัวว่าเขาอาจจะตกเลยสักครั้ง หรือแม้แต่ก้มลงมองดูว่า

ตัวเองอยู่สูงจากพื้นแค่ไหน เขา

วางใจว่าผมจะรับเขาไว้ได้ แต่เมื่อเราโตขึ้นนี้เอง

เราจึงต้องการเข้าใจทุกสิ่งทุกอย่างก่อนจะกระโดดเข้าสู่อ้อมแขนของพระบิดา

³ Spiros Zodhiates, *Key Word Study Bible*, AMG publishers, 1996, Agapaō, Page 1571.

พระเจ้ารักคุณและผมมากจนได้สละบุตรชายคนเดียวของพระองค์

หากมีทางอื่นที่มนุษย์จะกลับมาคืนดีกับพระเจ้าได้ คุณไม่คิดว่าพระองค์จะเลือกทางนั้นหรือ?

ถ้าการรักษาบัญญัติและข้อกำหนด ตลอดจนการเป็นคนดีสามารถทำให้เราคืนดีกับพระเจ้าได้

พระเจ้าคงไม่ต้องให้ลูกชายของพระองค์มาตายอย่างเจ็บปวดแน่นอน แต่เพราะพระเจ้ารักมาก พระองค์จึงให้ คำว่า มาก ถูกเติมเข้ามาเพื่อย้ำถึงความรักของพระเจ้า พระเจ้าไม่ใช่แค่รัก แต่พระองค์รักคุณและผมมากๆ จึงยอมทนบุตรชายคนเดียวของพระองค์ถูกทารุณและประหารด้วยน้ำมือของคนชั่ว

พระคริสต์เป็นตัวแทนเรา

น้ำมือใครหรือที่ทำเช่นนี้ต่อพระองค์? พวกที่หวิดแค้นและพวกที่โห่ร้องตะโกนว่า “ตริ่งเขาเสีย”

จะถูกพิพากษาแน่นอน เว้นแต่พวกเขาจะยอมรับการอภัยโทษจากพระองค์ด้วย

แต่มันคือบาปของผมและของคุณนี่เองซึ่งนำพระคริสต์ไปที่กางเขน สถานการณ์มันถึงขนาดว่า ปราศจากพระผู้ช่วยให้รอด คุณและผมจะพินาศ (ข้า 16)

เราถูกลงโทษไปแล้ว เราถูกพิพากษาไปเรียบร้อยแล้ว

และคนเหล่านั้นที่ยังไม่บังเกิดใหม่โดยพระวิญญาณก็ยังคงเป็นนักโทษที่ซาตานจับไว้ มีทางออกเดียวเท่านั้น คือ พระบุตรของพระเจ้าต้องเข้ามาแทรกแซง และจ่ายค่าไถ่เพื่อให้ทุกคนมองไปยังพระผู้ช่วยให้รอด

อุปสรรคแห่งบาปจึงถูกขจัดออกไปโดยการตายของผู้ที่เป็นตัวแทนเรา

ผมอยากจะเล่าเรื่องหนึ่งซึ่งผมคิดว่า จะแสดงให้เห็นถึงความรักชนิดที่ตายแทนกันได้ที่เรากำลังพูดถึงนี้:

ในหนังสือ *การอัศจรรย์บนสะพานข้ามแม่น้ำแคว* เออร์เนส กอร์ดอน ได้เล่าเรื่องจริงของเชลยศึกกลุ่มหนึ่งซึ่งทำงานบนทางรถไฟพม่าช่วงสงครามโลกครั้งที่สอง เมื่อสิ้นสุดแต่ละวัน ก็จะมีการเก็บเครื่องมือ เครื่องมือต่างๆ จากกลุ่มคนงาน คราวหนึ่งผู้คุมชาวญี่ปุ่นตะโกนขึ้นมามีพลั่วอันหนึ่งหายไปและต้องการรู้ว่าใครเป็นคนเอาไป เขาเริ่มเอะอะโวยวายด้วยความเดือดดาล และสั่งว่าถ้าใครรู้ตัวว่าทำผิด ให้ก้าวออกมา ไม่มีใครขยับเขยื้อน ถ้ามันตายหมด! ตายกันให้หมด! เขาตะโกนเสียงแหลมพลางจ้วงไถ่ปิ่นยาว เดินไปที่เชลยศึกเหล่านั้น ในเวลานั้น ชายคนหนึ่งก้าวออกไป และผู้คุมคนนั้นก็ใช้ปิ่นยาวฟาดเขาจนตายขณะที่เขายืนตัวตรงอยู่เฉยๆ เมื่อกลับไปค่าย ก็มีการนับเครื่องมือใหม่อีกครั้ง ไม่ขาดพลั่วสักอัน ทหารญี่ปุ่นคนนั้นนับผิด ชายคนนั้นที่ก้าวออกไปข้างหน้าเพื่อเป็นตัวแทนช่วยให้คนอื่นรอด⁴

⁴ Ernest Gordon, *Miracle on the River Kwai*, Fontana Books, 1973.

พระเจ้าทำให้โลกกลับมาคืนดีกับพระองค์โดยอยู่ในพระคริสต์

พระองค์รักคุณและผมมากจนได้ส่งพระองค์เองเพื่อเรา

ครั้งแรกที่ผมได้ยินว่าพระเจ้ารักผมเป็นการส่วนตัว มันเป็นข่าวสำคัญที่สุดเท่าที่ผมเคยได้ยินมา!

ทำไมถึงไม่เคยมีใครบอกผมเรื่องนี้มาก่อน! ผมไม่อยากจะเชื่อเลยว่า

ผมได้เร่ร่อนไปทั่วโลกเพื่อค้นหาคำตอบแก่คำถามสำคัญๆของชีวิต

และไม่เคยมีใครสักคนที่บ้านเกิดบอกเรื่องนี้กับผมมาก่อน ผมสูญเสียแม่ไปตอนห้าขวบ

ผมไม่เคยได้ยินคำว่า “แม่รักลูก” หัวใจผมโหยหาที่จะมีคนรักผมอย่างที่ผมเป็น มากกว่าสิ่งที่ผมทำได้ เหมือนภาพตัวต่อ (จิ๊กซอว์) ที่จะไม่สมบูรณ์จนกว่าจะนำชิ้นส่วนสุดท้ายที่หายไปมาวางลงในที่ของมัน มีบางอย่างในชีวิตผมขาดหายไปซึ่งผมก็ชี้ขาดลงไปไม่ได้ว่ามันคืออะไร

หัวใจผมเจ็บปวดและหลอมละลายเพราะความรักของพระเจ้าตอนที่ผมพบกับพระเยซูคริสต์

ผมจำได้ว่าผมออกจากที่ที่ผมได้มาเป็นคริสเตียน เดินทางด้วยรถโดยสารเกรย์ฮาวด์ลงไปยังรัฐฟลอริดา

และอ่านหนังสือเรื่อง *Hind's Feet on High Places* เขียนโดย ฮันนาห์ เฮอร์นาร์ด

ผมร้องไห้อย่างหนักเมื่อได้รู้มากขึ้นว่า พระเจ้าได้พยายามดึงดูดผมเข้าหาพระองค์มาตลอด

พระองค์ไม่เคยละทิ้งผมนับแต่เมื่อผมร้องขอให้พระองค์ช่วยหลังจากเสพยาเกินขนาดจนเกือบตาย

ราวๆห้าปีที่ผมเฝ้าค้นหาความจริงฝ่ายวิญญาณซึ่งในที่สุดก็มีคนบอกผมเสียที

ผมได้ยินคำสอนนี้แล้วก็บังเกิดใหม่เมื่อรู้ว่าพระเจ้ารักผม

ผมเคยประหลาดใจและก็ยังคงประหลาดใจจนทุกวันนี้ว่า พระองค์รักคนอย่างผมได้อย่างไร

ผมไม่เคยมีและก็ยังไม่มีอะไรพิเศษในตัวเอง แต่พระเจ้าก็ยังคงรักผมเหมือนเดิมและรักคุณด้วย

ไม่ว่าคุณเคยทำอะไรลงไป หรือไปอยู่ที่ไหนมาก่อน พระองค์ก็รักคุณ มาหาพระองค์เถิด

มาสัมผัสความรักของพระองค์ที่มีต่อคุณ! พระองค์มองเห็นว่าเราจำเป็นต้องบังเกิดใหม่

เพื่อให้ชีวิตของพระเจ้าฟื้นฟูเรา และเติมเราให้เต็ม และพระเยซู

ผู้เป็นเจ้าบ่าวได้มาว่าวอนเราและรักเราเพื่อนำเรากลับมาหาพระองค์ ผู้ใดเชื่อก็มีชีวิตนิรันดร์ (ข้อ 16)

คำถามข้อที่ 4) คำว่า ชีวิตนิรันดร์ หมายความว่าอะไร และเริ่มขึ้นเมื่อไหร่?

ชีวิตนิรันดร์ไม่ใช่แค่การได้สัมผัสกับชีวิตที่มีอยู่ตอนนี้ตลอดไป แต่เป็นชีวิตในอีกระดับหนึ่งเลย เป็นชีวิตที่พระเจ้าตั้งใจให้เป็น เช่น ชีวิตที่มีพระคริสต์เป็นศูนย์กลาง ชีวิตที่นำโดยพระวิญญาณและด้วยความรักแบบอากาเป่ เมื่อเรารับพระคริสต์ เราได้รับการอภัยโทษ

และได้ยืนอยู่ในจุดที่ถูกต้องกับพระเจ้าโดยงานที่พระคริสต์ทำสำเร็จแล้วบนทางเขน

เพิ่มเติมอะไรเข้าไปอีกไม่ได้ และไม่สามารถทำอะไรเพื่อให้ได้มา ทำได้แค่รับไว้เป็นของขวัญจากพระเจ้า
ชีวิตนี้เริ่มต้นเมื่อเราขอให้พระคริสต์เข้ามาในชีวิตของเราและกลับใจจากบาป
(เปลี่ยนความคิดและวิถีชีวิตของเรา) อย่างจริงใจ เราไม่ต้องคอยจนกว่าจะตายเพื่อจะมีชีวิตนิรันดร์
มันเริ่มต้นแล้วตั้งแต่เมื่อเราบังเกิดจากเบื้องบนหรือบังเกิดใหม่แล้ว

คนที่ไม่วางใจก็ถูกพิพากษาแล้ว

¹⁸คนที่วางใจในพระบุตรจะไม่ถูกพิพากษา ส่วนคนที่ไม่ได้วางใจก็ถูกพิพากษาอยู่แล้ว เพราะเขาไม่ได้
วางใจในพระนามพระบุตรองค์เดียวของพระเจ้า ¹⁹หลักการพิพากษามีอย่างนี้ คือความสว่างเข้ามาใน
โลกแล้ว แต่มนุษย์รักความมืดมากกว่าความสว่าง เพราะกิจการของพวกเขาเลวทราม ²⁰เพราะทุกคนที่
ประพฤติชั่วก็เกลียดความสว่าง และไม่มาหาความสว่าง เนื่องจากกลัวว่าการกระทำของตนจะปรากฏ
²¹แต่คนที่ประพฤติตามความจริงก็มาถึงความสว่าง เพื่อให้เห็นว่า การกระทำของเขานั้นทำโดยพียงพระเจ้า
(ยน. 3:18:21)

นี่เป็นเรื่องที่จริงจังมาก เพราะพระเยซูกำลังบอกว่า ไม่มีแผนสองในการช่วยกู้
ถ้าเราไม่เชื่อคำพยานของพระคัมภีร์เกี่ยวกับการที่พระเยซูตายแทนเรา เราจะพินาศ พระเยซูตรัสว่า
ผู้ที่ไม่เชื่อวางใจในพระคริสต์ก็ถูกลงโทษแล้ว มีเพียงสองอาณาจักรในโลกนี้ คือ อาณาจักรของซาตาน
และอาณาจักรของพระเจ้า พระเยซูตรัสว่า **“ใครไม่อยู่ฝ่ายเราก็ต่อต้านเรา”** (มธ. 12:30)
ถ้าเราไม่ได้เป็นคนของพระองค์โดยการบังเกิดใหม่จากพระวิญญาณ เราก็ยังอยู่ในค่ายของซาตาน (คส. 1:13)
พระเยซูจบคำสอนนี้โดยบอกว่า **“แต่คนที่ประพฤติตามความจริงก็มาถึงความสว่าง”** (ข้อ 21)
ผมตีความตรงนี้ว่า ทุกคนที่มีใจซื่อสัตย์ และต้องการดำเนินชีวิตที่ถวายเกียรติพระเจ้า เมื่อได้ฟังความจริง
เขาจะเชื่อ ส่วนผู้ที่ทำชั่วยอมเกลียดชังความสว่าง และจะไม่เข้าไปในความสว่าง
เพราะการกระทำของเขานั้นชั่วร้าย (ข้อ 20) คุณจะมอบชีวิตของคุณให้กับพระองค์ไหม?
คุณจะไม่เลือกเข้ามาในความสว่างไหม?

คำอธิษฐาน: พระบิดา ขอโปรดช่วยลูกเลือกติดตามพระองค์ได้ง่ายๆวันต่อวันเหมือนเด็กๆ
ดั่งที่เด็กเล็กๆไว้วางใจ ขอช่วยให้ลูกวางใจพระองค์สุดจิตสุดใจ ลูกขอเลือกที่จะเชื่อว่า
พระองค์หวังดีต่อลูกอย่างที่สุด ลูกขอพึ่งพระองค์ พระผู้สร้างและพระผู้ไถ่ของลูก ด้วยการมองแวบเดียว
ลูกขอเลือกเชื่อในพระองค์

[คลิกที่นี่เพื่ออ่านผลการเรียนภาษาไทยเพิ่มเติม](#)

คีธ โธมัส

เว็บไซต์: www.groupbiblestudy.com

อีเมล: keiththomas@groupbiblestudy.com